

"вестник" всеки можете да изпрати, каквото му хрумне. Условията бяха: сътрудникът да види своя подпис под творбата си и... да не претендира за хонорар. Ученици, калфи, чираци, - кой каквото чуеше или препишеше, пращаше го в "своя" орган, тъй като вестникът претендираше да бъде орган на "к'водаистите" в България. В по-първи години този вестник се ползваше с лошата слава на порнографски, но през годината, за която говоря - 1915, порнографският елемент беше малко поотпаднал. Прочее, всеки младеж, който чувствуваше малко литературен гъдел, почесваше го в страниците на това "К'во да е", - и каква радост да види "умотворението" си напечатано. На всеки случай, това участие на Х., на У... в "К'во да е", наистина създаваше една интимност, едно сродяване, едно чувство на общоделство между десетките непознати хиксовци и игрековци; между Язека, Ведбал, Колю-Сатирика, Голголенко, Готко Кводаиста и др., и др. Разгръщайки мирещия на прясно мастило нов брой на вестника, всеки кводаист диреше да види най-напред, дали е напечатано неговото произведение (и почти винаги го намирате ^{тук}, защото редакцията не беше претенциозна), а след това диреше да срещне старите си познайници по перо; съратниците, "съидейниците"....

Така се създаде "познанството по въздуха" между мене и Ведбал; между Колю-Сатирика и мене; между Ведбал и нас, - и т.н. Тук ~~мене~~ ^{тук} е мястото и времето да кажа, че още тогава произведенията с подписа Ведбал се отличаваха от всички или почти от всички други. Изключвам Голголенко, брата на Ведбал, - Тома Измирлиев, който също даваше по-добре обработени работи. Между всички останали обаче, Ведбал стържеше, като мечта. Неговите стихотворения бяха технически издържани и винаги имаха виц, оригинален сюжет. Вицовете му бяха злободневни, смислени, неглупави и некрадени.

И така, всяка седмица аз с трепет разгръдах вестника, - да видя кои мои големи мисли са станали обществено достояние, а веднага след това - какво е написал този майстор /кой ли беше той?/ - Ведбал. Учител ли беше? Офицер ли? При който и да е случай, голям човек, - навярно не ученик....

Страстта на "кводаистите" растеше така силно, че някои от нас просто обикаляха печатницата, за да надникват в коректурите, в рукописите... По това време "К'во да е" се печатеше в печатница "Стайков", - едноетажна сграда на ъгъла на улиците "Ангел Кънчев" и "Денкоглу" Като се ползувах от познанството на моя баща с печатаря Стайков, аз намирах поводи да надниквам в печатницата и да хвърлям крадливо погледи към печатарските каси, за да видя, дали се набират мои